

վերջապէս ։ Երկուքն ալ անդդիական նաւա-
շինութեան չքնադակներս օրինակները զննելու
կեցած էին ։

Այս անգամ եւրոպական գլխարկը դիւրեմք
չխաղցունելով, զգուտին փոփոխութենէն զգե-
ցողին անփոփոխութիւնը չկրցին նշմարել, եւ
իրենց հայերէնը պահեցին ։ «Յուա՛կ», ըսաւ
յանկարծ կիներն իր ընկերին, աղայութիւն
ըրինք կերակուրէն ասով զաւերնիս՝ քաղցն
իս կը նեղէ կոր, եւ չգիտեմ ուտելիք կը
զանուլ՝ հոս, պատառ մը հացին զոհութեամբ
էինք քրանք կը հաստեցանէի ։

Յուլակ իր հրեշտակային վարժածին այս
տրամախառն հեծութեան ի՛նչ պատասխան
պիտի տար չգրեմք ։ Բայց ես ինքեան ընծա-
յուած ժողովը չկորսնցնելու փութով, Յուլակ
բերան չբացած՝ հետպարեցի, եւ գլխարկս վար-
առած, — Ազնիւ օրիո՛րդ, ըսի, թէ որ ձեզի ան-
հաճոյ չի թուիր նէ, հինգ քրանքով երկուք-
նիդ ալ, թերեւս իս ալ հետ՝ բաւականապէս
կը կշտացնեմ հանդիսարանէն չհեռանալով ։

Խ. Պ. ՄԻՍԱԿԵԱՆ

(Շարունակելի)

Իմ սիրաբն տուփ մըն է խոր,
Ուր քովէ քով եմ չարեր,
Ինչպէս չորցած թիթիւներ,
Մեռած սէրերու բոլոր ։

Ոմանք հին են, զուռնառած ։
Ուրիշներ թարմ տակաւին ։
Եւ կան որ դեռ արիւնին
Յոյց կուտան սուր բիծը թաց ։

Դիակներն են իմ հողաշոյ
Վաղամեռիկ խանդերուն,
Որ ապրեցան անգարուն
Ու կը քնանան այժմ անլոյս ։

Մերթ՝ գողունի՝ կը բանամ
Մենութեան մէջ գիշերին,

Նուրը կախարիւր ցրտին,
Եւ աներեր ու թառամ

Նշխարներուն վրայ անդին
Արեւազուրկ զակնորուս՝
Կ'երգեմ դժեհայ եւ անյոյս
Սուգին օրօրը մըթին ։

ՏԵՐՈՎԻՇ

ՕՍԱՐ ԽԱՅԵԱՍ

ՔՆՆԱԿԱՆ ՈՒՍՈՒՄՆԱՅԻՐՈՒԹԻՒՆ

Դ

Թէպէտ իրայեամի բանաստեղծութիւնը այս-
պէս բարգուռած ու փարթամացած է կեանքի
փորձառութեան ու իմաստասիրութեան հար-
ցերէ, իր քառեակներուն ուղղակի դիտումը
չէ իմաստասիրական զրուծին մը հաստատել
կամ կեանքի նոր ըմբռնում մը բերել ։ Խաչ-
եամ, ընդակառուակն, այս քառեակներուն մէջ
կը ներկայանայ մեղի իբր հրաթափ հողի
մը որ իր մոտաւոր հետաքրքրութեամբ եւ հի-
ւտարուգիւղ, Ծառութի նման, բոլոր կրօն-
ները, բոլոր վարդապետութիւնները եւ հոս-
տատակով միայն անոնց ամենուն զատարկու-
թիւնը եւ անգորութիւնը զոհացում տալու իր
մտքին ։ Եւ այսպէս՝ անկարող կերտելու իր
մտքին յստակ եւ յարմար կրօն մը, կը մը-
նայ կրօնադուրկ քան անկրօն, իր հողեկան
յարափոփոխ վիճակներուն մէջ ալեկոծուելով
անդադար ու իշխուլով խորապէս մարդկային
հակասութեանց մէջ, մերթ կ'ընդգրկէ կը հեղ-
նի, կը կատակէ, եւ մերթ, — բայց ո՛հ ա՛րափ
քիչ — հաւատիլ տաք չնշումէ մը խանդաղա-
սած, սիրով՝ երջանկութեան կարեւորութիւնը
նորէն կը տեսնանայ իր աչքին, կ'ընդշմարէ
մաքուր շողիներու կայան մը վերնական, եւ
ամենակարող՝ որովհետեւ ամենատիրող՝ մեծ
Հողին ։ Ընդհանուր ներսւմ, ասկէ պակաս
չկրնար ակնկալել իրայեամ անկէ, զոր Դժոխքի
ու յաւիտենական ասանջանքներու յարգարիչը
ըրած են կրօնները ։ Ան իր վեհոգի խաղերը
իրայեամ, մեղքի համար սուգն ի՛նչ է ։